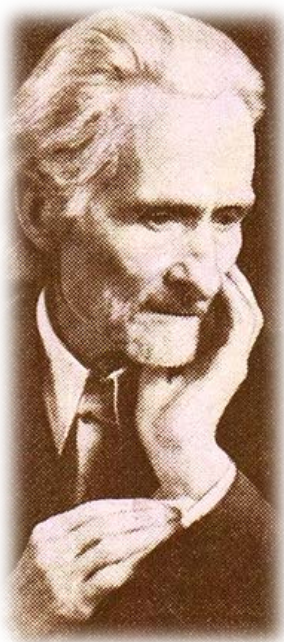

Karų sukilimas

A. Dabarties laikai labai ypatingi. Atrodo, kaip kad visa žmonija būtų patekusi į pragarišką nelaimę. Ji tiesiog merdėja visokiuose skausmuose ir kančiose. Žmonių kraujas yra praliejamas, kad jo tvane skendėja milijonai žmonių. Ir dejuoja, rėkia žmonės, kad visa tai padaręs karas. Jis visą tą baisumą sukaukęs ir tūli šaukia dangun, kad nebebūtų karų.

Vis dėlto kalbama, kad karai neišvengiami, kad jų būsią, kol pasaulyje žmonės gyvensią.

Tūliems atrodo, kad karai esą tam tikri žmonių apsireiškimai. Sakoma, žmonės turi kariauti jau dėl savo gyvybės išlaikymo. Kada gausėjusioms tautoms nebesą pakankamai žemės, iš kurios galėtų misti ir įsigyti visokių gyvenimo reikmenų, jos pradedančios kariauti, kad pagautų, kas rodos reikalinga.

O tik žmonijos gyvenime nebuvo taip. Pradėta kariauti turint labai daug žemės ir visokių žemiškų turtų. Stojosi į karą žmonės, kurie troško didžios

galios, garso, užvaldos, kitų pavergimo. Jiems tai atrodė labai geistina. Tiesiog užsidegė kariavimui.

Bet kur žmonės kaip nors sugyvena, jeigu ir yra skirtingo tautiškumo, čia karų tarp jų nėra. Ir iš to spręstina, kad nebūtų karų, jeigu visa žmonija pasidarytų vieninga ir kiekviena jos dalis linkėtų kitoms tarpimo ir gerbūvio, jeigu visi žmonės išmanytų, kad žmonijos vieningumą pasiekti tegalima žmonių taurėjimu.

B. Kartais apie karų priežastį pareikšta ir kita ypatinga nuomonė. Sakė istorijos filosofas Kurt Breysig Berlyno universite, kad karai iškylą, kada žmonėms atsirandąs tam pomėgis. O vienas galingas valdžiuvos ministras, Antram pasaulio karui prasidėjus, pareiškė, kad būsiąs maginąs karas. Tik pasilieka klausimu, kaip toks pasimėgimas karu gali sukilti žmonėse.

Paskutiniaisiais praeito šimtmečio metais, būtent 1897 m., išėjo Berlyne raštelis: *Geistes und Kriegsperioden der Völker (Dvasios ir karų laikotarpiai tautose)*. Parašė jį Rudolph Mewes. Tame raštelyje pranašauta, kad pasaulyje sukilsią karai naujam šimtmečiui prasidedant. Labai didis karas ir siaubsiąs tarp 1910 ir 1920 metų. Toliau būsiąs neramus taikos laikas ir tad vėl bus kariaujama. O dabar matyt, kad visa tai tikrai pranašauta.

Bet pastebėtina, kad Rudolph Mewes pagrindžia savo pranašavimus Visatos galių sukilimu.

Trys tūkstančiai metų įrodą, kad žmonės pradeda kariauti tam tikroms Kūrybos galioms sukylant. Žmonės jų paveikiami ir turi kariauti. Jie glūdo Visatos galių bangavime.

C. Vis dėlto tūli tiki, kad žmonės galėtų savaip apsireikšti ir nekariauti. Ir vis būdavo žmonių, kurie stengėsi kitiems įkalbinėti būti taikiais, neleisti sukilti neapykantai vienai tautai prieš kitą ir negeidauti kitą tautą apveikti karu. Tokie žmonės vadinti pacifistais, taikos norinčiais. Jie steigė visame pasaulyje savo draugijas, kurių skaičius pagaliau buvo labai didis.

Vokioje jos po 1933 metų tapo uždraustos, kaip ir kitos, kurios norėjo žmoniško santykiavimo tarp tautų. Iš to matyt, kokia dvasia pradėjo čia sukilti. Ir tenka pamąstyti, kas čia darėsi.

Žiūrint į žmones, pastebimas tūluose pageidavimas kariauti. Jiems rodosi, kad karas neišvengiamas, kad jis būtinas. Vėl kiti žmonės toliau žvelgia. Jie mato karų priežastį Kūrybos galioje, kuri apsireiškia tais žmonėmis, kurie yra ypatingai pribrendę atsidavimui naikinančioms Kūrybos galioms.

D. Yra dar pagaliau labai pastebėtina nuomonė apie karų sukilimą. Sakoma, Visagalis norįs bausti labai nusidėjusius žmones. Kuo didesnės jų nuodėmės, tuo baisesni karai. Dievas norįs geresnės, tauresnės žmonijos. O kad paskutiniu du karu tiek

kančių visai žmonijai sukėlė, kaip tai dar niekuomet nebuvo visais amžiais, tada spręstina, kad žmonija dar niekad nebuvo taip toli nuklydusi nuo žmoniškėjimo tako, kaip paskutiniaisiais laikais.

Mąsto taip žmonės, kurie vadinami tikinčiais ir dabartyj dažnai įtariami, kad jie gyvenimo vyksmams neturį dar reikalingo supratimo. Vis dėlto, jie mato, kad žmonija randasi Kūrybos vyksmuose ir kad ji pati visa ką įneša į juos su savo elgesiu. Tik reikėtų išmanyti, kad Dievas nieko nebaudžia, ale auklėja. Šventa Jo Valia veikia visame, kas pasaulyje ir Visatoje darosi.

Vydūnas,
TAURESNIO ŽMONIŠKUMO UŽTEKĖJIMAS
(kada karų nebebus)
Detmold, 1948 m., p. 3

